

нападна кукумявка, изкълва очите ми. Ако не беше ти, да се бях удавила.

– Остани при нас, дъще! – рекъл белобрадият говедар. – Не се връщай при пияния си баща, щом те бие.

– Няма да се върна, но и тук няма да остана.

Прибрала се бабата. Сварила билките, които набрала в гората, и излекувала с тях раните на Севда.

Когато се почувствала по-добре, Севда рекла на дядото:

– Слушай какво ще ти кажа! Поръчай ми един ковчег – като легна в него, да има над главата ми прозорче. Ще идеш в гората, ще направиш там една колибка и ще сложиш ковчега вътре. Това искам за мен.

Отишъл белобрадият говедар, поръчал ковчег, влязъл в гората и направил колиба. Хванал Севда за ръка и я завел в колибата. Девойката легнала в ковчега, а старият говедар си тръгнал.

През това време каруците със сватбарите пристигнали в двореца. Царят и царицата видели, че от каляската слязла само булката, и запитали:

– Севдо, къде е сестра ти?

– Сестра ми не е с всичкия си – излъгала доведената сестра. – По пътя ѝ хрумна, че трябва да се върне, и без много приказки, скочи от колата и хукна обратно.

– Ама истина ли?! – чудил се и се маел царският син.

Взел тогава преоблечената като годеница сестра под ръка и я завел в градината.

Скоро разбрал, че е излъган. Където и да ходел, каквото и да правел, все за Севда мислел, но на родителите си нищо не казвал.